

Ködbűvár

I.

Pont annyira merítéd a ködbe,
Amíg az ajtód engedi.
Mint ezernyi kristály rajong körbe,
És a szembogarad köddel eteti.
Ilyenkor legyen nehéz,
És az összes terved kontrasztját elmossa.
Az ilyen november mindig merész,
Mint aradi tizenegy áll be a sorba.
Pont annyira merítéd a ködbe,
Amíg a város engedi,
A lávalámpád üvegburája mögé
Zárnak a kötés szabályai.
Így leszél bűvár a ködben,
És mielőtt belepne az utolsó csepp,
Jön a február nagyködmönben,
És újra tiszta lesz a csend.

II.

Az ózon szakadt szitán olvadnak át
A nap küllői a Petőfi utca fölé.
Feloldják az aszfaltot, fellobbannak a fák,
Beáll a betontenger a karók közé.
Így köpköd rájuk sárga járdakagylót.

Indultam, de lemaradtam a kompról.
A korlátok a küszöb köré olvadtak, mint rozsdás barna nád.

Cserépből hajtom meg a papírhajóm.
Tartom, a Petőfi utca még várát rá.

Zöld üveg tartja alánk a természet betonkeverőjét.
Minden fehér kavics kristályos por az alján.
Csobog az utca, a járdaszegély hullámot tép,
Kavicspor csillog a kerámiahalak hátán.

Estére minden ecset Petőfit fest.
Ragacsos aranyázzal én is szétkenem.
Cseréphajóm, mint törekeny égitest
Siklik a karcos betontengeren.

Megreped a zománc, a Petőfi utca ébredne.
Bőg a betonkeverő négy évszak között.
Tudom, hogy ilyen az utca telente,
Mégis azt hittem, hogy ma nyárnak öltözött.

Kiskonyha az ereszek alatt

Csendben vagyunk, amíg a csiganyál
megfagy a térdünkön, amíg
ropognak a csigaházak.
Folyt a linóleumterítón a híg olvadéka a nyárnak.
A kiskonyhában izzadó edény,
A víz felforrt, szóltak: le kéne önteni.
Csigatestek lüktettek a kenyér belén.
Ihaláltuk halk pórusködét.

Egyszer láttuk a tévében, hogy a csigáknak kék a vére,
mert az eső kékítőt old a véredénybe.

Végül is megtöltöttünk egy cseréptálcát,
bő lében kavargott minden élettelen test,
s úgy mertük le a könnyű nyálkát,
mint anyáink tajtéktól a húslevest.
Ma mégsem ülünk nagy tort,
és nem egymáséi leszünk a terítéken.
Te sem szigetelsz jól, felfogod a záport,
és majd elterülsz az asztalon, olyan ciánkéken.